

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ตามมาตรา 43 บัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย และมาตรา 55 ที่บัญญัติไว้ว่า บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐ จะเห็นได้ว่ารัฐได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคน เน้นคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ส่งเสริมให้คนในชาติโดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาสได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพตามขีดความสามารถของแต่ละบุคคล ดังนั้นรัฐจึงได้ตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2544 หน้า 16) ที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ ในหมวด 2 ว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา ในมาตรา 10 กล่าวไว้ว่าการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ มีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ บุคคลกลุ่มนี้รวมถึงเด็กออทิสติกด้วย

ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 จึงควรเน้นความสามารถของเด็กและมุ่งให้เด็กแสวงหาความรู้ และพัฒนาทักษะต่าง ๆ ของตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ผดุง อารยะวิญญู 2533 หน้า 119-120) วิธีหนึ่งที่จะเป็นไปได้คือ การให้เด็กออทิสติกได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติเพื่อเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ร่วมกัน และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ทั้งนี้การจัดการศึกษาให้กับเด็กออทิสติกนั้นจำเป็นต้องเข้าใจพัฒนาการที่ผิดปกติ ซึ่งประกอบด้วยพัฒนาการทางด้านสติปัญญา ภาษาและทักษะการสื่อสารประสาทสัมผัส ทักษะการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและปัญหาพฤติกรรม การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และเทคนิควิธีการเรียนการสอนต้องกระทำเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน (คารณี อุทัยรัตนกิจ 2545)

เด็กออทิสติกถือว่าเป็นแนวโน้มใหม่ที่สังคมควรสนใจและดูแลมากเป็นพิเศษ กล่าวคือ มีเด็กประเภทนี้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในสังคม (ผดุง อารยะวิญญูและคณะ 2546 หน้า 1) ในประเทศไทยจากการสำรวจสถิติผู้มารับบริการที่ตีผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ ในปี พ.ศ. 2537 ถึง พ.ศ. 2540 พบว่ามีเด็กออทิสติกจำนวน 9,458 คน และในปี พ.ศ. 2541 ถึง พ.ศ. 2544 มีจำนวนถึง 12,545 คน (เวकिन นพนิตย์ 2545 หน้า 2) ดังนั้นในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาเด็กออทิสติกจึงเริ่มเป็นที่รู้จักกันมาก แต่สถิติของเด็กออทิสติกยังไม่แน่ชัด เพราะบางแหล่งกล่าวว่ามียุติออทิสติกกว่า 300,000 คน (หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก ฉบับวันที่ 5 เมษายน 2545 หน้า 20) จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และกำลังอยู่ในระหว่างวัยเรียน ส่วนมากพบในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง บิดา มารดา มีการศึกษาสูง ในกลุ่มผู้ใช้แรงงานมีพบบ้างแต่ไม่มาก (ผดุง อารยะวิญญูและคณะ 2546 หน้า 1)

เด็กออทิสติก (Autistic Child) คือ เด็กที่แสดงอาการของออทิสซึม (Autism หรือ Autistic Disorder) ซึ่งสมาคมจิตแพทย์อเมริกาและองค์การอนามัยโลกได้จัดไว้ในกลุ่มโรคที่มีความบกพร่องของพัฒนาการอย่างรุนแรง (Pervasive Developmental Disorder) กล่าวคือ มีความล่าช้า และมีความผิดปกติของพัฒนาการที่เด่นชัด ได้แก่ พัฒนาการด้านสังคม ด้านภาษา และการสื่อความหมาย (เพ็ญแข ลิ้มศิลา 2545 หน้า 17) ฉะนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกจึงต้องคำนึงถึงศักยภาพและข้อจำกัดของเด็กออทิสติกแต่ละคนเป็นสำคัญ ดังนั้นเทคนิคการสอนและการจัดการกับพฤติกรรมทางการเรียนรู้จึงจำเป็นอย่างยิ่ง รูปแบบการเรียนรู้ในเด็กกลุ่มนี้มุ่งที่กลยุทธ์การสอนโดยเน้นการมองเห็น (Visual Strategies) (Hodgdon 2000) ทั้งนี้เพราะข้อมูลที่เป็นคำพูดเป็นข้อมูลที่คงอยู่เพียงชั่วคราว (Transient Message) และมีความยากลำบากในการจำ ข้อมูลจะเข้ามาและหายไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ และในที่สุดจะทำให้เกิดปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรมตามมา แต่สิ่งใดก็ตามที่รับรู้ได้ด้วยการมองเห็น เช่น ภาษากาย วัตถุ สิ่งพิมพ์ และรูปภาพ เป็นต้น จะเป็นข้อมูลที่คงอยู่ได้นาน (Non-transient Message) ทำที่ที่ต้องการสามารถย้อนกลับมาดูใหม่ได้ ฉะนั้นการใช้สื่อการสอนที่เป็นข้อมูลที่คงอยู่ได้นานจะช่วยทำให้เด็กออทิสติกเรียนรู้ได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังมีรายงานจากนักวิชาการทั้งในและต่างประเทศว่าเด็กออทิสติกคิดเป็นภาพ (Visual Thinking) และมีเด็กออทิสติกหลายคนที่มีอาการดีขึ้นได้ถ้าประสบการณ์ตอนเด็กว่า ไม่สามารถคิดออกมาเป็นภาษา จะนึกคิดเป็นภาพมากกว่าคำพูด (คูสิติ ลิขนะพิชิตกุล 2545 หน้า 24) ระบบการสื่อสารโดยใช้ภาพ (PECS) เป็นกลยุทธ์การเรียนรู้โดยเน้นการมองเห็นประเภทหนึ่ง และเป็นวิธีการเรียนรู้สำหรับเด็กออทิสติกที่ได้ผลและมีประสิทธิภาพมากที่สุดในปัจจุบัน

เพ็คส์ (PECS) ย่อมาจาก Picture Exchange Communication System เป็นระบบการสื่อสารโดยใช้ภาพ โดยจุดมุ่งหมายของเพ็คส์คือเพื่อให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการสื่อสารสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้สื่อสารถูกฝึกให้ใช้การสื่อสารทดแทนนี้ และผู้รับสารเข้าใจว่าผู้ส่งสารต้องการสื่ออะไร เมื่อเด็กเข้าใจกระบวนการสื่อสารและสามารถสื่อสารกับผู้อื่นด้วยภาพได้แล้ว จุดมุ่งหมายขั้นต่อไปคือการสอนเด็กให้สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ด้วยการพูด โดยจุดเด่นที่สำคัญของเพ็คส์ คือ ทำให้เด็กสามารถเริ่มสื่อสารได้เอง และเมื่อเด็กสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบได้ทันทีทันใดก็จะได้รับสิ่งของนั้นๆ เป็นแรงเสริมทันที หากใช้เพ็คส์แล้วมักเห็นผลในเวลาอันสั้น และเพ็คส์เป็นวิธีที่ง่าย ๆ ทำให้เด็กเข้าใจง่าย และจากการทดลองนำวิธีนี้ไปใช้กับเด็กออทิสติก ปรากฏว่าเด็กส่วนใหญ่ให้การตอบสนองเป็นอย่างดี ได้ผลดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 7 ขวบ และยังใช้กับเด็กที่อายุมากกว่า 7 ขวบก็ได้ แต่อาจจำเป็นต้องปรับปรุงวิธีการบางอย่าง หากเด็กสามารถสื่อสารได้ดีโดยวิธีเพ็คส์แล้ว เด็กจะเริ่มพูดได้เอง (ผดุงอารยะวิญญูและคณะ 2546 หน้า 42)

สำหรับขั้นตอนการฝึกของเพ็คส์ (PECS) มี 6 ขั้นตอน (Frost, L. and Bondy, A. 2002) คือ

1. ขั้นเริ่มฝึกการหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน (How to Communicate) เป็นขั้นฝึกให้เด็กรู้จักการหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยนสิ่งของ เด็กจะถูกสอนให้รู้ถึงธรรมชาติของการสื่อสาร เด็กจะเรียนรู้ที่จะเข้าถึงบุคคลอื่น แสดงพฤติกรรม (ให้รูปภาพ) และจะได้รับสิ่งที่ต้องการซึ่งก็คือสิ่งที่อยู่ในรูปภาพ ในการฝึกจะใช้ทีละภาพ โดยใช้แรงเสริมที่แตกต่างกัน (รูปภาพ) เช่น อาหาร ของเล่น และอื่นๆ จุดประสงค์ปลายทางในขั้นนี้คือ เมื่อเห็นวัตถุที่ต้องการ เด็กจะหยิบภาพของวัตถุนั้นขึ้นและวางบนมือของผู้ฝึก

2. ขั้นเพิ่มระยะทางในการหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน (Distance and Persistence) เราจะสอนให้เด็กสื่อสารในสถานการณ์จริง โดยภาพซึ่งอยู่บนกระดานสื่อสารกับเด็ก เด็กกับผู้ฝึกอยู่คนละที่ โดยเด็กต้องไปนำภาพที่อาจไม่ได้อยู่กับตัวเองขณะนั้นมาแลกเปลี่ยนสิ่งที่อยากได้ ซึ่งในขั้นนี้จะเริ่มฝึกให้เด็กเดินไปหยิบภาพที่ห่างจากตัวเองไปแลกเปลี่ยนสิ่งของกับผู้ฝึกที่อยู่ห่างจากเด็ก โดยเพิ่มระยะทางระหว่างเด็กกับภาพซึ่งอยู่บนกระดานสื่อสารและเด็กกับผู้ฝึกทีละน้อยๆ แล้วค่อยเพิ่มระยะทางขึ้นเรื่อย ๆ จุดประสงค์ปลายทางในขั้นนี้คือ เด็กจะเดินไปที่กระดานสื่อสาร หยิบรูปออกมา เดินไปหาผู้ฝึก และวางภาพบนมือของผู้ฝึก

3. ขั้นเรียนรู้การแยกแยะภาพ (Picture Discrimination) เป็นขั้นการฝึกให้กรณีศึกษาหยิบภาพที่ตรงกับสิ่งของที่ต้องการเท่านั้น เพื่อให้เด็กรู้จักแยกแยะภาพที่ตรงกับสิ่งที่เด็กต้องการ โดยเริ่มฝึกใช้ภาพที่แตกต่างกัน 2 ภาพ แล้วค่อย ๆ เพิ่มจำนวนตัวเลือกขึ้นเรื่อย ๆ ในการฝึกขั้นที่ 3 นี้จะแบ่งออกเป็นขั้น 3 A และขั้น 3 B ขั้น 3 A จะใช้รูปภาพที่กรณีศึกษาชอบและไม่ชอบ

รูปภาพนั้น

4. ขั้นฝึกสร้างประโยค (Sentence Structure) เป็นขั้นของการฝึกให้เด็กเรียนรู้การหีบภาพจากกระดานสื่อสารมาสร้างประโยค ก่อนที่จะนำไปแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่ต้องการ คือให้เด็กหีบภาพที่แทนคำพูดในประโยคสื่อสารพร้อมกับภาพสิ่งของที่ต้องการ เช่น ภาพขนมปังกับภาพขนม โดยต้องหีบภาพทั้งสองมาวางบนกระดานสร้างประโยคก่อน แล้วนำไปให้ผู้ฝึก เพื่อแลกเปลี่ยนขนม จุดประสงค์ปลายทางในขั้นนี้คือ เมื่อเด็กเรียกร้องสิ่งของ เด็กจะใช้วลีและภาพโดยไปที่สมุด หีบภาพสิ่งของที่ต้องการและสัญลักษณ์ของวลี “I want” หรือก็คือ “หนูขอ” วางไว้บนแผ่นสร้างประโยค และนำไปให้ผู้ฝึก ในขั้นนี้เด็กจะสื่อสารกับผู้ฝึกได้หลายคน

5. ขั้นการฝึกตอบสนองคำถาม (Responding to “What do you want?” : Responsive Requesting) เป็นขั้นฝึกให้เด็กได้เข้าใจและตอบสนองต่อคำถามโดยเฉพาะคำถามที่ถามถึงความต้องการของเด็กที่ใช้บ่อย คือ “What do you want?” ซึ่งก็คือ “จะเอาอะไร” หรือ “อยากได้อะไร” ใช้คำถามถามเด็กเพื่อฝึกให้เด็กตอบสนองต่อคำถามตามความเหมาะสม เมื่อผู้ถามว่า “จะเอาอะไร” “อยากได้อะไร” โดยเน้นให้เด็กตอบคำถามด้วยตัวเอง จุดประสงค์ปลายทางในขั้นนี้คือเด็กเรียกร้องสิ่งของหลายอย่าง และตอบคำถาม “What do you want?” ได้อย่างเป็นธรรมชาติ

6. ขั้นฝึกการแสดงความคิดเห็น (Commenting) เป็นขั้นของการฝึกตอบคำถามต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันนอกจากตอบคำถามว่า “จะเอาอะไร” หรือ “อยากได้อะไร” ซึ่งในขั้นนี้จะฝึกให้เด็กเรียนรู้ที่จะตอบคำถามว่า “เห็นอะไร” “มีอะไรอยู่ที่นั่น” “ได้ยินเสียงอะไร” และ “มันคืออะไร” จุดประสงค์ปลายทางในขั้นนี้คือ เด็กตอบคำถาม “What do you want?”, “What do you see?”, “What do you have?”, “What do you hear?” และ “What is it?” ได้อย่างเป็นธรรมชาติ

มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้แฟลชการ์ดของหลายท่าน เช่น คลยา อินจำปา (2545) ได้ศึกษาการใช้รูปภาพเพื่อพัฒนาการสื่อสารของเด็กที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกายและมีปัญหาทางการสื่อสาร พบว่าเมื่อใช้รูปภาพและสัญลักษณ์ในการสื่อสารการทำกิจกรรม จำนวน 24 ภาพ เด็กหญิง ก และเด็กชาย ข สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เมื่อครูถามและเมื่อต้องการสื่อสารกับครู (อ้างใน จงจิต ไชยวงศ์ 2550 หน้า 40) นุชนาด แก้วมาตร (2547) ได้ใช้รูปภาพเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารของเด็กออทิสติกวัย 10 ปี ผลการวิจัยพบว่ากรณีศึกษามีความสามารถด้านการสื่อสารดีขึ้นทุกด้าน ได้แก่ความสามารถด้านการเข้าใจความหมายในการสื่อสาร ความสามารถด้านการใช้คำพูดสื่อสารดีขึ้น และความสามารถด้านการเป็นผู้ริเริ่มสื่อสาร หลังการฝึก 2 สัปดาห์

ปัญญาอ่อน (Down Syndrome) พบว่าเด็กสามารถใช้ภาพในการสื่อสารได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ Schmit, Alper, Raschke & Ryndak (2000) ได้ศึกษาเด็กออทิสติกอายุ 6 ปีที่ใช้กระเป๋ากาพขณะอยู่ที่โรงเรียน ผลการศึกษาพบว่าเด็กมีความก้าวหน้าอย่างมากในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถช่วยลดอารมณ์หงุดหงิดลงได้มาก และเด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น และพบว่าเด็กสามารถเรียนได้ดีขึ้น (อ้างใน นุชนาด แก้วมาตร 2547 หน้า 29)

จากลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยจึงประยุกต์มาสู่การใช้แฟลชเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก เพราะเด็กเหล่านี้เป็นผู้ที่ถนัดในการเรียนรู้ทางสายตา (Visual Learners) นั่นคือเด็กจะสามารถเข้าใจในสิ่งที่มองเห็นมากกว่าสิ่งที่ได้ยิน (Hodgdon 2000) แฟลชเป็นเครื่องมือ ไม่ใช่สื่อการสอน มีจุดเด่นคือเพื่อสื่อสารโดยใช้ภาพ แรงเสริมของแฟลชคือสิ่งที่ตรงกับภาพที่หยิบ แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ให้แรงเสริมเป็นสิ่งที่ทรงอิทธิพลชอบ เช่น ลูกอม และการเล่นฟุตบอล ผลพลอยได้จากแฟลชคือทำให้เด็กพูดได้ จากการเห็นภาพ คำศัพท์ได้ภาพ และการได้ยินชื่อคำศัพท์บ่อยๆ แฟลช (PECS) เป็นสื่อสื่อสารที่บุคคลออทิสติกสื่อถึงผู้อื่น แต่กลยุทธ์การสอนโดยเน้นการมองเห็น (Visual Strategies) เป็นสิ่งที่ผู้อื่นพยายามสื่อให้บุคคลออทิสติกเข้าใจ

สำหรับการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก ลักษณะเด่นที่พบบ่อยประการหนึ่งของเด็กออทิสติก คือการเปล่งเสียงที่ไม่เป็นภาษาพูดปกติ นอกจากนั้นเด็กออทิสติกมักมีปฏิกิริยาตอบโต้เสียงอื่นๆ มากกว่าเสียงพูด นั่นแสดงว่า เด็กออทิสติกมักสนใจเสียงอื่นที่ไม่ใช่เสียงภาษาพูดที่ใช้ทั่วไป หรือภาษาไทยนั่นเอง ดังนั้น จึงมักพบว่า เมื่อเด็กออทิสติกได้ยินเสียงพูดภาษาอังกฤษ เด็กมักสนใจฟัง และเปล่งเสียงพูดเลียนแบบได้ ครั้นเด็กออทิสติกอยู่ในวัยเรียนซึ่งเด็กปกติในวัยเดียวกันได้เรียนภาษาอังกฤษแล้ว พ่อแม่ของเด็กออทิสติกจึงสงสัยว่า เด็กออทิสติกควรเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ บางคนเกรงว่าการเรียนภาษาอังกฤษจะทำให้ภาษาไทยพัฒนาช้าลง หรือทำให้เด็กออทิสติกสับสนระหว่างทั้ง 2 ภาษา จากประสบการณ์ของพวงแก้ว กิจธรรม (2543) พบว่าเด็กออทิสติกสนใจภาษาอังกฤษ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ เปล่งเสียงพูดและร้องเพลงภาษาอังกฤษได้ พร้อมกับการเรียนภาษาไทย

กรณีศึกษาในงานวิจัยนี้เป็นเด็กออทิสติกเพศชายอายุ 13 ปี ที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง การเรียนทั่วไป จะชอบพูด แต่ไม่ชอบทำ เวลาทำงานกลุ่มกับเพื่อนจะไม่ทำ

กรณีศึกษาจะไม่ชอบอ่านบทความยาวๆ ไม่ชอบเขียน แต่จะชอบดูรูปภาพ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าหากนำการใช้แฟลชที่มีรูปภาพเป็นเครื่องมือ และมีการให้แรงเสริม จะสามารถพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกรณีศึกษาได้

การใช้แฟลชมีประโยชน์ในการพัฒนาการสื่อสาร เนื่องจากใช้หลักการเรียนรู้แบบเงื่อนไขลงมือกระทำ และมีสิ่งเสริมแรง ทำให้พฤติกรรมที่ต้องการคงอยู่ นอกจากนี้การใช้แฟลชยังช่วยให้เด็กออทิสติกเริ่มได้เองเมื่อต้องการสื่อสารกับผู้อื่น อีกทั้งการใช้แฟลชยังใช้รูปภาพที่สามารถมองเห็นและจดจำได้ดีกว่าการสอนแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นช่องทางการเรียนรู้ที่เด็กออทิสติกถนัด การประยุกต์ขั้นตอนของการใช้แฟลชซึ่งเป็นการพัฒนาการสื่อสารของเด็กออทิสติก มาสู่การส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก ดังนั้นแผนการสอนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นจึงเป็นการใช้แฟลชแบบประยุกต์ 6 ขั้นตอน ของ Frost, L. and Bondy, A. (2002) เนื่องจากกรณีศึกษาเป็นเด็กไทยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับความเห็นชอบแล้ว (ดูข้อความทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ภาคผนวก จ หน้า 165)

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญในการส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกรณีศึกษาโดยการใช้แฟลชแบบประยุกต์เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกรณีศึกษา ทั้งนี้เพื่อเพิ่มศักยภาพและสร้างโอกาสให้แก่เด็กออทิสติกในการเรียนร่วมกับเด็กปกติได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการใช้แฟลชการ์ด
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษแบบคำและแบบประโยคของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการใช้แฟลชการ์ด

คำถามการวิจัย

หลังจากการเรียนรู้โดยการใช้แฟลชการ์ดเด็กออทิสติกมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. เด็กออทิสติกมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยการใช้แฟลชการ์ด
2. เด็กออทิสติกมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยการใช้แฟลชการ์ด

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยมีดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบรายกรณี (Case Study) กรณีศึกษา คือ เด็กออทิสติกเพศชายอายุ 13 ปี ที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง จังหวัดเชียงใหม่ 1 คน
2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ แฟลชการ์ด

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้คือคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับบทเรียน ความชอบและความสนใจของกรณีศึกษา โดยทำเป็นรูปภาพ หาภาพจากสื่อต่างๆ เช่น ทางอินเทอร์เน็ต ใส่คำศัพท์ไว้ได้ภาพ ใช้ตัวหนังสือแบบ Comic Sans MS ขนาดตัวหนังสือ 16 ตัวหนา ทำเป็นขนาด 2 นิ้ว x 2 นิ้ว จำนวน 117 รูป

งานวิจัยนี้เป็นการใช้แฟลชการ์ดแบบประยุกต์ 6 ขั้นตอน ของ Frost, L. and Bondy, A. (2002)

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กเพศชายอายุ 13 ปี ที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง จังหวัดเชียงใหม่ 1 คน ซึ่งมีความบกพร่องทางด้านสังคม ภาษา และการสื่อความหมาย

เพ็คส (PECS) ย่อมาจาก Picture Exchange Communication System คือ ระบบหรือโปรแกรมที่ใช้ภาพเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อให้เข้าใจกระบวนการ และมีทักษะการสื่อสารที่เหมาะสม ขั้นตอนการใช้เพ็คสมี 6 ขั้นตอน (Frost, L. and Bondy, A. 2002) คือ 1. ขั้นเริ่มฝึกการหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน (How to Communicate) 2. ขั้นเพิ่มระยะทางในการหยิบภาพเพื่อแลกเปลี่ยน (Distance and Persistence) 3. ขั้นเรียนรู้การแยกแยะภาพ (Picture Discrimination) 4. ขั้นฝึกสร้างประโยค (Sentence Structure) 5. ขั้นการฝึกตอบสนองคำถาม (Responding to "What do you want?" : Responsive Requesting) และ 6. ขั้นฝึกการแสดงความคิดเห็น (Commenting)

ความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้แก่ 1. หมวดผัก (vegetable) 2. หมวดอาการ (symptom) 3. หมวดธง (flags) 4. หมวดผลไม้ (fruit) 5. หมวดอาชีพ (occupation) 6. หมวดอาหารและเครื่องดื่ม (food & drink) 7. วลี (phrase) 8. คำเชื่อม (conjunction) รวมทั้งหมด 117 คำ ได้อย่างถูกต้อง วัดได้จากแบบวัดความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ดูภาคผนวก ข หน้า 116)

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษตามผู้สอนและสามารถพูดภาษาอังกฤษระดับคำและระดับประโยคได้ถูกต้อง วัดได้จากแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ดูภาคผนวก ข หน้า 121)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้รูปแบบการพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกในการพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก